

Arrest

nr. 268 432 van 16 februari 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Dominicaanse nationaliteit te zijn, op 9 augustus 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 30 juli 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 30 juli 2021 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met nr. 259 389 van 13 augustus 2021, waarbij de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Gelet op de beschikking van 26 november 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 december 2021, datum waarop de huidige zaak tegensprekelijk wordt uitgesteld naar de terechtzitting van 17 januari 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. BUYLE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Sinds 14 mei 2019 heeft de verzoeker verblijfsrecht in Spanje.

Op 16 juli 2020 dient de verzoeker te Antwerpen een aangifte van prenatale erkenning in.

Op 22 juli 2020 beslist de ambtenaar van de burgerlijke stand van de districtsburgemeester van Antwerpen, district Antwerpen, om de erkenning door de verzoeker van het kind met twee maanden uit te stellen zodat verder onderzoek kan plaatsvinden.

Op 12 augustus 2020 legt de verzoeker te Antwerpen een verklaring van wettelijke samenwoning af met mevrouw S.Y.G., die de Dominicaanse nationaliteit heeft.

Op 10 november 2020 geeft de procureur des Konings een negatief advies inzake deze wettelijke samenwoning.

Op 17 november 2020 weigert de ambtenaar van de burgerlijke stand van de districtsburgemeester van Antwerpen, district Antwerpen, om de wettelijke samenwoning te registreren.

Op 30 november 2020 weigert de ambtenaar van de burgerlijke stand van de districtsburgemeester van Antwerpen, district Antwerpen, de prenatale erkenning van het kind door de verzoeker.

Op 10 december 2020 wordt A.M.S. geboren.

Op 26 februari 2021 wordt de aanhouding van de verzoeker bevolen.

Op 11 juni 2021 wordt de verzoeker door de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen, afdeling Antwerpen, voor poging tot doodslag veroordeeld tot een gevangenisstraf van 40 maanden met uitstel voor een termijn gedurende vijf jaar voor een gedeelte van 20 maanden.

Bij vonnis van 25 juni 2021 vernietigt de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen, afdeling Antwerpen, sectie familie- en jeugdrechtbank, de hogergenoemde beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand van 17 november 2020 en zegt voor recht dat de ambtenaar van de burgerlijke stand gehouden is om de verklaring van wettelijke samenwoning van eisende partijen, zoals afgelegd op 12 augustus 2020, te vermelden in de bevolkingsregisters binnen de twee maanden. Uit de feitenuiteenzetting in het verzoekschrift blijkt dat de ambtenaar van de burgerlijke stand in beroep ging tegen dit vonnis.

Op 9 juni 2021 dagvaardt mevrouw S.Y.G. de verzoeker om te verschijnen voor de familierechter op 21 juni 2021 om de vaderlijke afstamming ten aanzien van haar dochter vast te laten stellen.

Op 30 juli 2021 wordt ten aanzien van de verzoeker een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) genomen.

Het betreft de eerste bestreden akte, die aan de verzoeker ter kennis werd gebracht op 30 juli 2021 en die als volgt is gemotiveerd:

“(…)

Aan de Heer:

Naam: A. P. (...) Voornaam: A. F. (...) Geboortedatum: (...).1984

Geboorteplaats: S. P. D. M. (...), R.D.

Nationaliteit: Dominicaanse Republiek

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ 2°

O de vreemdeling die houder is van een geldige, door één der Lidstaten afgegeven verblijfstitel, die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien

in artikel 21, § 1, Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd.

Betrokkene verklaarde in België te verblijven sinds 01.02.2020 (zie formulier hoorrecht dd. 02.03.2021).

□ 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden.

Betrokkene werd veroordeeld op 11.06.2021 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen tot een gevangenisstraf van 40 maanden met uitstel 5 jaar voor 20 maanden voor poging tot doodslag. Betrokkene heeft tijdens een ruzie zijn slachtoffer op de grond gegooid, gestampt en twee messteken toegediend waardoor een long geraakt werd. Uit het medisch onderzoek blijkt dat het slachtoffer striemen in de hals vertoonde wat op een wurgpoging lijkt, een messteek in de bovenarm links, een messteek links tussen de oksel en schouderblad wat een pneumothorax veroorzaakte. Dergelijke kwetsuren wijzen op een intentie tot doden. De feiten betekenen - gelet op het gepleegde geweld - een ernstig gevaar voor de openbare orde (zie aanhoudingsmandaat dd. 26.02.2021). Gezien het gewelddadige karakter en de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Artikel 74/13

Betrokkene heeft de vragenlijst met betrekking tot de hoorplicht ingevuld op 02.03.2021. Hij verklaarde in België te zijn sinds 01.02.2020, geen vrees voor terugkeer in de zin van artikel 3 EVRM te koesteren en niet aan een ziekte te lijden die hem belemmert te reizen. Betrokkene verklaarde een partner en vier kinderen op het grondgebied te hebben. Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene inderdaad een partner en een baby in België heeft. De partner van betrokkene heeft daarnaast nog drie kinderen uit eerdere relaties die niet bij hen inwonen. Betrokkene heeft een aanvraag ingediend tot erkenning van de baby op 16.07.2020. Deze werd geweigerd op 30.11.2020. De ambtenaar van de burgerlijke stand stad Antwerpen uitte zijn twijfels over de intenties van meneer gezien het snelle verloop van de relatie en de onduidelijkheden tijdens het Interview met betrokkene en zijn partner. De ambtenaar wijst bovendien op de kwetsbare positie van mevrouw, die haar vatbaar maakt voor personen met slechte bedoelingen. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt bovendien dat hij nog een wettelijk samenwoningsverband heeft met een Spaanse vrouw, op basis waarvan hij Spaans verblijfsrecht heeft bekomen. Het wordt niet betwist dat betrokkene een gezinsleven onderhoudt in de zin van artikel EVRM. Echter, de bescherming van de openbare veiligheid en het voorkomen van strafbare feiten, rechtvaardigen de inmenging in het uitoefenen van het recht op de eerbiediging van het gezinsleven. Door zijn persoonlijk gedrag zijn er ernstige redenen van openbare orde die de verwijdering rechtvaardigen, de samenleving heeft het recht om zich te beschermen tegen individuen die haar regels met de voeten treden. Betrokkene kan vanuit het buitenland contact onderhouden met zijn partner en kind en hen financieel ondersteunen, zoals hij zelf verklaart te doen bij zijn twee andere dochters die in de Dominicaanse Republiek en de Verenigde Staten zouden verblijven. Indien betrokkene en zijn partner dat wensen kunnen mevrouw en haar kind betrokkene volgen bij zijn terugkeer. Een schending van artikel 8 en 3 EVRM wordt niet aangenomen. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

□ Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 01.02.2020 in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

O Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde.

Betrokkene werd veroordeeld op 11.06.2021 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen tot een gevangenisstraf van 40 maanden met uitstel 5 jaar voor 20 maanden voor poging tot doodslag. Betrokkene heeft tijdens een ruzie zijn slachtoffer op de grond gegooid, gestampt en twee messteken toegediend waardoor een long geraakt werd. Uit het medisch onderzoek blijkt dat het slachtoffer striemen in de hals vertoonde wat op een wurgpoging lijkt, een messteek in de bovenarm links, een messteek links tussen de oksel en schouderblad wat een pneumothorax veroorzaakte. Dergelijke kwetsuren wijzen op een intentie tot doden. De feiten betekenen - gelet op het gepleegde geweld - een ernstig gevaar voor de openbare orde (zie aanhoudingsmandaat dd. 26.02.2021).

Gezien het gewelddadige karakter en de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum/verblijfsvergunning. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij gevolg zal geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem/haar afgeleverd zal worden

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen verwijdering zich opdringt.

Betrokkene werd veroordeeld op 11.06.2021 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen tot een gevangenisstraf van 40 maanden met uitstel 5 jaar voor 20 maanden voor poging tot doodslag. Betrokkene heeft tijdens een ruzie zijn slachtoffer op de grond gegooid, gestampt en twee messteken toegediend waardoor een long geraakt werd. Uit het medisch onderzoek blijkt dat het slachtoffer striemen in de hals vertoonde wat op een wurgpoging lijkt, een messteek in de bovenarm links, een messteek links tussen de oksel en schouderblad wat een pneumothorax veroorzaakte. Dergelijke kwetsuren wijzen op een intentie tot doden. De feiten betekenen - gelet op het gepleegde geweld - een ernstig gevaar voor de openbare orde (zie aanhoudingsmandaat dd. 26.02.2021). Gezien het gewelddadige karakter en de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft de vragenlijst met betrekking tot het hoorrecht Ingevuld op 02.03.2021. Hij verklaarde in België te zijn sinds 01.02.2020, geen vrees voor terugkeer in de zin van artikel 3 EVRM te koesteren en niet aan een ziekte te lijden die hem belemmert te reizen.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 01.02.2020 in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Vasthouding

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn/haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 01.02.2020 in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen/haren laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om de overname te vragen aan Spanje. Mocht de overname door Spanje niet mogelijk zijn, om hem aan boord te laten gaan van de eerst volgende vlucht met bestemming Dominicaanse Republiek.

In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, de directeur van de gevangenis van Tongeren en de verantwoordelijke van het gesloten centrum om betrokkene vanaf 02.08.2021 op te sluiten en hem onmiddellijk over te brengen naar het gesloten centrum

(...)"

Uit de bewoordingen van de eerste bestreden akte blijkt dat deze akte drie onderscheiden beslissingen bevat: een bevel om het grondgebied te verlaten (zonder termijn voor vrijwillig vertrek), een beslissing tot terugleiding naar de grens en een beslissing tot vasthouding.

Op 30 juli 2021 wordt aan de verzoeker tevens een inreisverbod (bijlage 13sexies) van tien jaar opgelegd. Dit is de tweede bestreden beslissing, die aan de verzoeker op 30 juli 2021 ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

"(...)

Aan de Heer:

Naam: A. P. (...)

Voornaam: A. F. (...)

Geboortedatum: (...).1984

Geboorteplaats: S. P. D. M. (...), R.D.

Nationaliteit: Dominicaanse Republiek

wordt een inreisverbod voor 10 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 30.07.2021 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Overeenkomstig artikel 74/11, §1, vierde lid van de Wet 15/12/1980:

☐ *Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van 10 jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde.*

Betrokkene werd veroordeeld op 11.06.2021 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen tot een gevangenisstraf van 40 maanden met uitstel 5 jaar voor 20 maanden voor poging tot doodslag. Betrokkene heeft tijdens een ruzie zijn slachtoffer op de grond gegooid, gestampt en twee messteken toegediend waardoor een long geraakt werd. Uit het medisch onderzoek blijkt dat het slachtoffer striemen in de hals vertoonde wat op een wurgpoging lijkt, een messteek in de bovenarm links, een messteek links tussen de oksel en schouderblad wat een pneumothorax veroorzaakte. Dergelijke kwetsuren wijzen op een intentie tot doden. De feiten betekenen – gelet op het gepleegde geweld – een ernstig gevaar voor de openbare orde (zie aanhoudingsmandaat dd. 26.02.2021).

Gezien het gewelddadige karakter en de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Artikel 74/11

Betrokkene heeft de vragenlijst met betrekking tot het hoorrecht ingevuld op 02.03.2021. Hij verklaarde in België te zijn sinds 01.02.2020, geen vrees voor terugkeer in de zin van artikel 3 EVRM te koesteren en niet aan een ziekte te lijden die hem belemmert te reizen. Betrokkene verklaarde een partner en vier kinderen op het grondgebied te hebben. Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene inderdaad een partner en een baby in België heeft. De partner van betrokkene heeft daarnaast nog drie kinderen uit eerdere relaties die niet bij hen inwonen. Betrokkene heeft een aanvraag ingediend tot erkenning van de baby op 16.07.2020. Deze werd geweigerd op 30.11.2020. De ambtenaar van de burgerlijke stand stad Antwerpen uitte zijn twijfels over de intenties van meneer gezien het snelle verloop van de relatie en de onduidelijkheden tijdens het interview met betrokkene en zijn partner. De ambtenaar wijst bovendien op de kwetsbare positie van mevrouw, die haar vatbaar maakt voor personen met slechte bedoelingen. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt bovendien dat hij nog een wettelijk samenwoningsverband heeft met een Spaanse vrouw, op basis waarvan hij Spaans verblijfsrecht heeft bekomen. Het wordt niet betwist dat betrokkene een gezinsleven onderhoudt in de zin van artikel EVRM. Echter, de bescherming van de openbare veiligheid en het voorkomen van strafbare feiten, rechtvaardigen de inmenging in het uitoefenen van het recht op de eerbiediging van het gezinsleven. Door zijn persoonlijk gedrag zijn er ernstige redenen van openbare orde die de verwijdering rechtvaardigen, de samenleving heeft het recht om zich te beschermen tegen individuen die haar regels met de voeten treden. Betrokkene kan vanuit het buitenland contact onderhouden met zijn partner en kind en hen financieel ondersteunen, zoals hij zelf verklaart te doen bij zijn twee andere dochters die in

*de Dominicaanse Republiek en de Verenigde Staten zouden verblijven. Indien betrokkene en zijn partner dat wensen kunnen mevrouw en haar kind betrokkene volgen bij zijn terugkeer. Een schending van artikel 8 en 3 EVRM wordt niet aangenomen. Het staat betrokkene bovendien vrij om desgevallend op eender welk moment gedurende de komende 10 jaar een opschorting of opheffing van het inreisverbod te vragen in het kader van haar recht op gezins- en familiaal leven, overeenkomstig de vigerende wettelijke bepalingen terzake. Indien betrokkene effectief voldoet aan de voorwaarden om een recht op verblijf in het Rijk te bekomen hoeft onderhavig inreisverbod voor hem dan ook geenszins een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te vormen. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/11.
(...)"*

Op 18 oktober 2021 is de verzoeker zonder verzet naar Barcelona (Spanje) vertrokken.

Uit bijkomende informatie die de verweerder aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) heeft overgemaakt, blijkt dat Spanje het verblijfsrecht van de verzoeker inmiddels heeft ingetrokken.

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan de verzoeker wordt het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

2.2. De verzoeker heeft de Raad, overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tijdig in kennis gesteld van zijn wens om geen synthesememorie neer te leggen. Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid, van de Vreemdelingenwet.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. De beslissing tot vasthouding

Ambtshalve merkt de Raad op dat hij niet bevoegd is om kennis te nemen van het onderhavige beroep in de mate dat het gericht is tegen de beslissing tot vasthouding van 30 juli 2021, die in de eerste bestreden akte vervat ligt.

Artikel 71, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen."

Artikel 72, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet.

De Raad dient derhalve vast te stellen dat hij, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht - die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de Vreemdelingenwet -, niet bevoegd is om van het beroep kennis te nemen in zoverre het de bedoeling zou zijn om ook de maatregel tot vrijheidsberoving aan te vechten (RvS 12 januari 2001, nr. 92.181; RvS 4 juni 2002, nr. 107.338; RvS 1 december 2006, nr. 165.469; RvS 1 december 2006, nr. 165.470).

Bijgevolg moet het beroep als onontvankelijk worden afgewezen in de mate dat het gericht is tegen de beslissing tot vasthouding van 30 juli 2021, die in de eerste bestreden akte vervat ligt.

3.2. De beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en de bijbehorende beslissing tot terugleiding naar de grens

De ontvankelijkheid van het beroep is een zaak die de openbare orde raakt, zodat het procesbelang desnoods ambtshalve door de Raad moet worden onderzocht.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid, van de Vreemdelingenwet kunnen beroepen slechts voor de Raad worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp, waarbij de voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Gedr. St. Kamer*, 2005-2006, nr. 2479/001, 118), blijkt dat voor de interpretatie van het begrip 'belang' kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, *Raad van State, Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel, en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr.148.037). Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat de verzoeker gegriefd is door de bestreden rechtshandelingen en dat hij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissingen moet de verzoeker bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren. Het belang moet bestaan op het moment van het indienen van het beroep en moet tevens blijven voort bestaan tot op het ogenblik van de uitspraak.

Ter terechtzitting van 20 december 2021 wordt erop gewezen dat de Raad bij arrest met nummer 259 389 van 13 augustus 2021 de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, gericht tegen de eerste bestreden akte, heeft verworpen. Aan de partijen wordt gevraagd of er recent nieuws is over de verzoeker na dit arrest. Uit de gegevens die de verweerder aan de Raad heeft overgemaakt, blijkt dat de verzoeker op 18 oktober 2021 zonder verzet is vertrokken naar Spanje en dat de verweerder op 22 oktober 2021 aan Spanje heeft gevraagd of zij de verblijfstitel van de verzoeker wensen te behouden, dan wel of zij wensen dat de SIS-seining, die op 18 oktober 2021 werd ingevoerd op grond van artikel 24 van de Verordening(EU) 2018/1861 van het Europees Parlement en de Raad van 28 november 2018 betreffende de instelling, de werking en het gebruik van het Schengeninformatiesysteem (SIS) op het gebied van grenscontroles, tot wijziging van de Overeenkomst ter uitvoering van het Akkoord van Schengen en tot wijziging en intrekking van Verordening (EG) nr. 1987/2006, wordt ingetrokken.

De raadsvrouw van de verzoeker bevestigt ter terechtzitting van 20 december 2021 dat de verzoeker inmiddels naar Spanje is vertrokken en zij stelt dat de verzoeker bijgevolg geen belang meer heeft bij het aanvechten van de bijlage 13septies, maar dat het belang wel behouden blijft wat de bijlage 13sexies betreft.

De Raad wijst erop dat het rechtens vereiste belang een subjectieve en een objectieve component bevat. De subjectieve component van het belang komt erop neer dat de verzoeker zich door de overheidshandeling benadeeld dient te voelen en wel zodanig dat hij er een beroep tegen wil instellen en dat beroep wil voortzetten. De subjectieve component van het belang, met name het zich geschaad of benadeeld voelen, is uiteraard een zaak van de verzoeker zelf.

Gelet op het feit dat de advocaat van de verzoeker ter terechtzitting uitdrukkelijk stelt dat de verzoeker thans geen belang meer heeft bij het aanvechten van de bestreden bijlage 13septies, dient te worden vastgesteld dat de verzoeker niet getuigt van het rechtens vereiste belang bij de nietigverklaring van de beslissingen van 30 juli 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en tot terugleiding naar de grens.

Het beroep is derhalve, bij gebrek aan het rechtens vereiste belang, niet ontvankelijk in de mate dat het gericht is tegen de voornoemde beslissingen.

Ter terechtzitting van 20 december 2021 werd aan de vertegenwoordigster van de verweerder gevraagd of de Spaanse autoriteiten reeds hebben geantwoord op de vragen omtrent de SIS-seining. De vertegenwoordigster van de verweerder stelt niet op de hoogte te zijn van een antwoord van de Spaanse autoriteiten. Aangezien het antwoord op deze vraag van belang is om te beoordelen of de verzoeker nog steeds een belang kan doen gelden bij de eventuele nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing dan wel of de tweede bestreden beslissing binnen kort tijdsbestek al dan niet zal worden ingetrokken, werd de zaak in voortzetting genomen op de terechtzitting van 17 januari 2022. Ter terechtzitting van 17 januari 2022 blijkt dat de Spaanse autoriteiten de verblijfstitel van de verzoeker hebben ingetrokken. De raadsvrouw van de verzoeker kan dan ook worden gevolgd dat de verzoeker het belang behoudt bij het thans voorliggende beroep, in de mate dat het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing.

4. Onderzoek van het beroep in de mate dat het gericht is tegen de beslissing van 30 juli 2021 waarbij een inreisverbod van tien jaar wordt opgelegd

4.1. In een eerste middel, gericht tegen de tweede bestreden beslissing, voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 62, 74/11 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

4.1.1. Het eerste middel, gericht tegen de tweede bestreden beslissing, wordt als volgt onderbouwd:

“Met betrekking tot het opleggen van het inreisverbod

Overeenkomstig artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG zijn de staten verplicht om bij een uitwijzingsbeslissing o.a. rekening te houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkene, zoals tevens omgezet naar Belgisch recht via artikel 74/13 Vw. :

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land”.

Dat in casu verweerder het inreisverbod enkel gemotiveerd heeft op basis van het feit dat verzoeker een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde.

Dat hieruit dan ook niet blijkt of verweerder rekening heeft gehouden met het gezins- en familieleven van verzoeker conform artikel 74/13 Vw. bij het afleveren van dit inreisverbod, in het bijzonder met het gezins- en familieleven van verzoeker in België.

Zoals supra reeds vermeld, stelt verweerder dat verzoeker een “ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid” en verwijst dienaangaande in de bestreden beslissing enkel naar de strafrechtelijke veroordeling van verzoeker, zonder ook maar op enige wijze de “actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging” te onderzoeken en te motiveren.

Gelet op deze concrete omstandigheden eigen aan de zaak van verzoeker, is het in casu niet duidelijk waarom verweerder heden van mening is dat de verzoeker actueel een ernstige bedreiging voor de openbare orde of de nationale veiligheid vormt.

Dat de bestreden beslissing hierdoor ook de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting schendt en er tevens sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van het motiveringsbeginsel en van de artikelen 74/11 en 74/13 Vw.

Met betrekking tot de duur van het inreisverbod

Dat overeenkomstig artikel 74/11 §1, tweede lid, 2° Vw. een inreisverbod kan opgelegd worden van meer dan vijf jaar “indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid”.

Dat in casu een inreisverbod voor 10 jaar aan verzoeker wordt opgelegd met als motivatie dat verzoeker “een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde”.

Dat bij het uitoefenen van een discretionaire bevoegdheid het bestuur het redelijkheidsbeginsel in acht moet nemen en er geen kennelijke wanverhouding mag zijn tussen het bestuursoptreden en de feiten waarop de beslissing is gebaseerd.

Dat deze kennelijk wanverhouding tot uiting komt in het feit dat het in casu niet duidelijk is waarom verweerder heden van mening is dat de verzoeker actueel een ernstige bedreiging voor de openbare orde vormt, gelet op het feit dat:

- een loutere verwijzing door verweerder naar de eerdere en enige veroordeling van verzoeker onvoldoende zijn om te oordelen dat verzoeker actueel een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde (*supra*);
- Verweerder op geen enkele wijze grondig onderzoek voert naar en motiveert waarom verzoeker een “actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging” vormt.

Dat een zorgvuldige besluitvorming impliceert dat het bestuur op basis van een afdoend en volledig onderzoek van het concrete geval tot zijn besluit komt.

Dat dit in casu niet gebeurd is, nu verweerder eenvoudigweg niet werd onderzocht of verzoeker een actueel en ernstige bedreiging voor de openbare orde vormt, zodat er sprake is van een schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel.”

4.1.2. Beoordeling

4.1.2.1. De verzoeker kan tegen het bestreden inreisverbod niet dienstig de schending aanvoeren van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Overeenkomstig deze bepaling moet de minister (c.q. staatssecretaris) of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering ten aanzien van de onderdaan van een derde land rekening houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken persoon. Artikel 1, 6°, van de Vreemdelingenwet definieert een beslissing tot verwijdering als volgt: “*de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt*”. Er blijkt niet dat deze bepaling tevens van toepassing is op de beslissing waarbij een inreisverbod wordt opgelegd. Het eerste middel, gericht tegen de tweede bestreden beslissing, is, wat dit onderdeel betreft, niet-ontvankelijk.

4.1.2.2. De formele motiveringsplicht, zoals voorzien in artikel 62, §2, van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan, of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (*cf.* RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De Raad stelt vast dat in de tweede bestreden beslissing wel degelijk de determinerende motieven, zowel in rechte als in feite, worden aangegeven op basis waarvan deze beslissing is genomen. In de motivering van de tweede bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 74/11, § 1, vierde lid, van de Vreemdelingenwet. De tweede bestreden beslissing bevat ook een motivering in feite waarom de verzoeker een inreisverbod met een termijn van tien jaar wordt opgelegd. Er wordt met name vastgesteld dat de verzoeker een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde. Er wordt toegelicht dat de verzoeker zich schuldig heeft gemaakt aan poging tot doodslag, waarvoor hij op 11 juni 2021 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een definitief geworden gevangenisstraf van 40 maanden waarvan de helft met uitstel voor vijf jaar. De gemachtigde benadrukt in dit kader dat de verzoeker “*tijdens een ruzie zijn slachtoffer op de grond (heeft) gegooid, gestampt en twee messteken (heeft) toegediend waardoor een long geraakt werd. Uit het medisch onderzoek blijkt dat het slachtoffer striemen in de hals vertoonde wat op een wurgpoging lijkt, een messteek in de bovenarm links, een messteek links tussen de oksel en schouderblad wat een pneumothorax veroorzaakte. Dergelijke kwetsuren wijzen op een intentie tot doden.*” De gemachtigde besluit dat gezien het gewelddadige karakter en de ernst van deze feiten kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Daarnaast verwijst de gemachtigde ook naar de vragenlijst met betrekking tot het hoorrecht die de verzoeker op 2 maart 2021 heeft ingevuld. De verzoeker verklaarde in België te zijn sinds 1 februari 2020, geen vrees voor een terugkeer te hebben in de zin van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4

november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en niet aan een ziekte te lijden die hem belemmert om te reizen. Verder blijkt dat de verzoeker een partner en een baby in België heeft. Daarnaast heeft zijn partner nog drie kinderen uit eerdere relaties die niet bij hen inwonen. De gemachtigde wijst erop dat de verzoeker op 16 juli 2020 een aanvraag indiende tot erkenning van het kind, wat op 30 november 2020 werd geweigerd, waarbij de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Antwerpen zijn twijfels uitte over de intenties van de verzoeker gezien het snelle verloop van de relatie en de onduidelijkheden tijdens het interview met de verzoeker en zijn partner en waarbij wordt gewezen op de kwetsbare positie van mevrouw wat haar vatbaar maakt voor personen met slechte bedoelingen. Daarnaast merkt de gemachtigde op dat uit het administratief dossier blijkt dat de verzoeker nog een wettelijk samenwoningsverband heeft met een Spaans vrouw op basis waarvan hij Spaans verblijfsrecht heeft bekomen. De gemachtigde wijst erop dat niet wordt betwist dat de verzoeker een gezinsleven onderhoudt, maar dat de bescherming van de openbare veiligheid en het voorkomen van strafbare feiten de inmenging in het uitoefenen van het recht op eerbiediging van het gezinsleven rechtvaardigt. De gemachtigde wijst erop dat de verzoeker vanuit het buitenland contact kan onderhouden met zijn partner en kind en hen financieel kan ondersteunen zoals hij zelf verklaart te doen bij zijn twee andere dochters die in de Dominicaanse Republiek en in de Verenigde Staten zouden verblijven. De gemachtigde geeft tot slot aan dat, indien de verzoeker en zijn partner dat wensen, zijn partner en hun kind hem kunnen volgen bij zijn terugkeer. De gemachtigde leidt hieruit af dat de artikelen 3 en 8 van het EVRM niet zijn geschonden en merkt op dat het de verzoeker vrijstaat om gedurende de komende 10 jaar een opschorting of opheffing van het inreisverbod te vragen in het kader van zijn recht op een gezinsleven.

Aldus kunnen de motieven die de tweede bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat de verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. De verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de tweede bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

4.1.2.3. In de mate dat de verzoeker de opgegeven motieven omtrent het actuele gevaar voor de openbare orde inhoudelijk betwist, houdt zijn kritiek geen verband met de hoger besproken formele motiveringsplicht, maar voert de verzoeker in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur. Het eerste middel, gericht tegen de tweede bestreden beslissing, wordt verder dan ook mede vanuit dit oogpunt onderzocht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Ook het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het

bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel worden onderzocht in het licht van de tevens aangevoerde schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet.

4.1.2.4. De verzoeker betoogt dat overeenkomstig artikel 74/11, § 1, vierde lid, van de Vreemdelingenwet een inreisverbod met een duur van meer dan vijf jaar kan worden opgelegd indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. Thans wordt hem een inreisverbod met een duur van tien jaar opgelegd omdat hij een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde. De verzoeker meent dat de tweede bestreden beslissing een wanverhouding kent doordat niet duidelijk is waarom de verweerder meent dat hij actueel een ernstige bedreiging voor de openbare orde vormt. Volgens de verzoeker is de loutere verwijzing naar zijn veroordeling onvoldoende om te oordelen dat hij actueel een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde. De verzoeker verwijst in dit verband naar het arrest van de Raad met nummer 163 046 van 26 februari 2016 en stelt dat de verweerder op geen enkele wijze een grondig onderzoek voert naar en motiveert waarom de verzoeker een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde.

In de tweede bestreden beslissing wordt als volgt gemotiveerd:

“□ Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van 10 jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde.

Betrokkene werd veroordeeld op 11.06.2021 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen tot een gevangenisstraf van 40 maanden met uitstel 5 jaar voor 20 maanden voor poging tot doodslag. Betrokkene heeft tijdens een ruzie zijn slachtoffer op de grond gegooid, gestampt en twee messteken toegediend waardoor een long geraakt werd. Uit het medisch onderzoek blijkt dat het slachtoffer striemen in de hals vertoonde wat op een wurgpoging lijkt, een messteek in de bovenarm links, een messteek links tussen de oksel en schouderblad wat een pneumothorax veroorzaakte. Dergelijke kwetsuren wijzen op een intentie tot doden. De feiten betekenen – gelet op het gepleegde geweld – een ernstig gevaar voor de openbare orde (zie aanhoudingsmandaat dd. 26.02.2021).

Gezien het gewelddadige karakter en de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Artikel 74/11

Betrokkene heeft de vragenlijst met betrekking tot het hoorrecht ingevuld op 02.03.2021. Hij verklaarde in België te zijn sinds 01.02.2020, geen vrees voor terugkeer in de zin van artikel 3 EVRM te koesteren en niet aan een ziekte te lijden die hem belemmert te reizen. Betrokkene verklaarde een partner en vier kinderen op het grondgebied te hebben. Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene inderdaad een partner en een baby in België heeft. De partner van betrokkene heeft daarnaast nog drie kinderen uit eerdere relaties die niet bij hen inwonen. Betrokkene heeft een aanvraag ingediend tot erkenning van de baby op 16.07.2020. Deze werd geweigerd op 30.11.2020. De ambtenaar van de burgerlijke stand stad Antwerpen uitte zijn twijfels over de intenties van meneer gezien het snelle verloop van de relatie en de onduidelijkheden tijdens het interview met betrokkene en zijn partner. De ambtenaar wijst bovendien op de kwetsbare positie van mevrouw, die haar vatbaar maakt voor personen met slechte bedoelingen. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt bovendien dat hij nog een wettelijk samenwoningsverband heeft met een Spaanse vrouw, op basis waarvan hij Spaans verblijfsrecht heeft bekomen. Het wordt niet betwist dat betrokkene een gezinsleven onderhoudt in de zin van artikel EVRM. Echter, de bescherming van de openbare veiligheid en het voorkomen van strafbare feiten, rechtvaardigen de inmenging in het uitoefenen van het recht op de eerbiediging van het gezinsleven. Door zijn persoonlijk gedrag zijn er ernstige redenen van openbare orde die de verwijdering rechtvaardigen, de samenleving heeft het recht om zich te beschermen tegen individuen die haar regels met de voeten treden. Betrokkene kan vanuit het buitenland contact onderhouden met zijn partner en kind en hen financieel ondersteunen, zoals hij zelf verklaart te doen bij zijn twee andere dochters die in de Dominicaanse Republiek en de Verenigde Staten zouden verblijven. Indien betrokkene en zijn partner dat wensen kunnen mevrouw en haar kind betrokkene volgen bij zijn terugkeer. Een schending van artikel 8 en 3 EVRM wordt niet aangenomen. Het staat betrokkene bovendien vrij om desgevallend op eender welk moment gedurende de komende 10 jaar een opschorting of opheffing van het inreisverbod te vragen in het kader van haar recht op gezins- en familiaal leven, overeenkomstig de vigerende wettelijke bepalingen terzake. Indien betrokkene effectief voldoet aan de voorwaarden om een recht op verblijf in het Rijk te bekomen hoeft onderhavig inreisverbod voor hem dan ook geenszins

een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te vormen. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/11."

De verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij voorhoudt dat in de tweede bestreden beslissing enkel wordt verwezen naar de strafrechtelijke veroordeling. In de tweede bestreden beslissing wordt immers, naast de verwijzing naar verzoekers veroordeling van 11 juni 2021 voor poging tot doodslag, tevens uiteengezet dat de verzoeker tijdens een ruzie zijn slachtoffer op de grond heeft gegooid, gestampt en twee messteken heeft toegediend waardoor een long werd geraakt. Er wordt tevens gemotiveerd dat uit het medisch onderzoek blijkt dat het slachtoffer striemen in de hals vertoonde wat op een wurgpoging lijkt, een messteek in de bovenarm link, een messteek links tussen de oksel en het schouderblad wat een pneumothorax veroorzaakte. De gemachtigde stelt hieromtrent dat dergelijke kwetsuren wijzen op een intentie tot doden en dat deze feiten, gelet op het gepleegde geweld en gelet op het aanhoudingsmandaat van 26 februari 2021, een ernstig gevaar voor de openbare orde betekenen. De gemachtigde concludeert dat de verzoeker, gelet op het gewelddadig karakter en de ernst van de feiten, door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Verzoekers kritiek mist derhalve feitelijke grondslag.

Bovendien blijkt reeds uit de vaststelling dat de verzoeker overeenkomstig artikel 74/11, §1, vierde lid, van de Vreemdelingenwet een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde (de tegenwoordige tijd wordt gebruikt), dat de gemachtigde van oordeel is dat het gaat om een actueel gevaar voor de openbare orde.

Het komt de Raad *in casu* niet onredelijk voor om te oordelen dat verzoekers gedrag een actueel gevaar vormt voor de openbare orde. De verzoeker kan immers niet ernstig betwisten dat de feiten actueel zijn. Op 26 februari 2021 werd hij onder aanhoudingsmandaat geplaatst en uit het aanhoudingsmandaat blijkt dat de feiten plaatsvonden op 30 januari 2021. De verzoeker werd vervolgens op 11 juni 2021 veroordeeld, en het bestreden inreisverbod dateert van 31 juli 2021. Tussen de gepleegde feiten en de veroordeling van de verzoeker verstreken aldus minder dan zes maanden. Bovendien mag niet uit het oog worden verloren dat uit de opsluitingsfiche, die zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat de verzoeker sinds de gepleegde feiten gedetineerd is waardoor zijn vrijheid om zijn eigen handelen te bepalen ernstig wordt beperkt. Het actuele gevaar voor de openbare orde betekent niet dat de betrokken vreemdeling op het ogenblik van de beslissing zelve deze of gene feiten pleegt en aangezien *in casu* minder dan zes maanden zijn verlopen na de gepleegde feiten, kon de verweerder in alle redelijkheid besluiten dat de verzoeker door zijn gedrag een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde.

De verzoeker dwaalt dan ook waar hij betoogt dat de verweerder op geen enkele wijze een grondig onderzoek voert naar en motiveert waarom de verzoeker een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde. De verzoeker toont niet aan dat de verweerder enig dienstig gegeven ten onrechte niet bij zijn besluitvorming zou hebben betrokken.

Waar de verzoeker verwijst naar 's Raads arrest met nummer 163 046 van 26 februari 2016 wordt opgemerkt dat in de continentale rechtstraditie vonnissen en arresten geen precedentenwaarde hebben.

4.1.2.5. Er dient bijgevolg te worden vastgesteld dat de verzoeker niet heeft aangetoond dat of in hoeverre de motieven van de bestreden beslissing zouden kunnen wijzen op een onzorgvuldige feitenvinding of een onaanvaardbare motivering. Het betoog van de verzoeker laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde in het licht van artikel 74/11, §1, vierde lid, van de Vreemdelingenwet beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel of van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen. Het eerste middel is, in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

4.2. In een tweede middel, gericht tegen de tweede bestreden beslissing, voert de verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM, van de hoorplicht, van het proportionaliteitsbeginsel en van de zorgvuldigheidsplicht.

4.2.1. Het tweede middel wordt als volgt onderbouwd:

“2.1

Dat zoals supra reeds vastgesteld heeft verweerder voorafgaandelijk onvoldoende onderzoek verricht en verzoeker (recent) niet gehoord.

2.2

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker op 2 maart 2021 een vragenlijst hoorplicht zou hebben ontvangen.

Nu hij pas op 30 juli 2021 een beslissing heeft genomen, was verweerder gehouden alles in het werk te stellen/de nodige stappen te ondernemen om verzoeker na 2 maart 2021 nogmaals opnieuw te horen.

Indien hij verzoeker opnieuw zou verhoord hebben, zou hij vernomen hebben dat er sprak is van een :

- Beschikking dd. 25.06.2021 van de rechtbank van eerste aanleg Antwerpen afdeling Antwerpen sectie jeugd-en familierechtbank, kamer AF2 (AR nr. 21/17/A), waar de rechtbank van oordeel is dat verzoeker en zijn levenspartner wel degelijk in België een duurzame levensgemeenschap beogen (stuk 2).*
- Dagvaarding gerechtelijke vaststelling vaderschap dd. 9.06.2021 waarbij verzoekers levenspartner vordert dat verzoekers vaderschap van hun kind na een DNA-onderzoek gerechtelijk wordt vastgesteld (stuk 5)*

Het is verweerder immers die, alvorens een beslissing te nemen, de zorgvuldigheidsverplichting dient te respecteren en een grondig voorafgaand onderzoek dient in te stellen.

2.3

Artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (E.V.R.M.) heeft eveneens directe werking voor verzoeker.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens aanvaardt dat uitzetting een overheidsinmenging inhoudt op de door het art. 8 E.V.R.M. gewaarborgde rechten zodat moet worden uitgemaakt of de inmenging gerechtvaardigd is onder de tweede paragraaf van dit artikel.

Dat volgens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens de te nemen maatregel moet getoetst worden aan de noodzakelijkheid ervan in een democratische samenleving; namelijk de proportionaliteit tussen de maatregel en het beoogde doel.

2.4

Volgens verweerder houdt de beslissing geen disproportionele inmenging in het gezinsleven van betrokkene in en kan verzoeker van uit het buitenland contact onderhouden met zijn partner en kind.

Dat verzoeker opmerkt dat de zeer algemene en vage stelling dat de beslissing geen disproportionele inmenging in het gezinsleven van betrokkene inhoudt en dat hij vanuit het buitenland contact kan onderhouden met zijn partner en kind, geenszins, in het licht van de vereiste concrete belangenafweging onder artikel 8 EVRM, voldoet.

Dat er sprake is van een stereotype motivering.

Eerst en vooral merkt verzoeker op dat er door verweerder niet wordt aangetoond dat reeds stappen werden ondernomen om de overname van verzoeker te vragen aan Spanje.

In tweede instantie werd geen rekening gehouden met de feiten welke dateren van na 2.03.2021.

Tenslotte werd bij de belangenafweging door verweerder geen rekening gehouden met de belangen van verzoekers partner, die de moeder is van verzoekers kind en met hem een duurzame relatie onderhoudt en samenwoont (zoals vastgesteld door de rechtbank), met de belangen van haar drie minderjarige kinderen (die verzoeker als hun vader beschouwen) en vooral met de concrete belangen van verzoekers minderjarig kind (wiens vaderschap ingevolge DNA-onderzoek vaststaat), die slechts 8 maanden oud is.

Dat verzoekers levenspartner en hun kind verzoeker op regelmatige basis bezoeken in de gevangenis/gesloten centrum.

Dat door verweerder geen rekening wordt gehouden met het feit dat de aanwezigheid van verzoeker en de regelmatige contacten met zijn kind van groot belang zijn voor het welzijn van het kind, die slechts 8 maanden oud is, zijn vader zelfstandig nog niet kan bezoeken en bovendien nog geen gebruik kan maken van de moderne communicatiemiddelen.

Verzoekers levenspartner en hun minderjarig kind kunnen onmogelijk verzoeker volgen bij zijn terugkeer (zoals verweerder in zijn beslissing suggereert) nu verzoekers levenspartner nog drie minderjarige kinderen heeft die in België geboren zijn, alhier school lopen en alhier dus geen (familiale en emotionele) belangen hebben.

In casu heeft er dus geen een concrete en dus correcte billijke belangenafweging plaatsgevonden waardoor er sprake is van een en schending van artikel 8 van het EVRM en van het proportionaliteits- en het zorgvuldigheidsbeginsel."

4.2.2.1. De verzoeker voert de schending van de hoorplicht aan en verwijst in dit verband ook naar de middelen, gericht tegen de eerste bestreden beslissing, waarin hij de schending aanvoert van artikel 41 van het Handvest.

Artikel 41 van het Handvest luidt als volgt:

"1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen, organen en instanties van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

a) het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen;

(...)"

Uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest volgt duidelijk dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12 en C-372/12, Y.S. e.a., § 67). Het recht om in elke procedure te worden gehoord maakt echter wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, wat een fundamenteel beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., § 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, *Mukarubega*, § 45, HvJ 11 december 2014, C-249/13, *Boudjlida*, §§ 30 en 34).

Luidens vaste rechtspraak van het Hof leidt een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, § 38, met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, *Frankrijk/Commissie*, C-301/87, Jurispr. blz. I 307, § 31; 5 oktober 2000, *Duitsland/Commissie*, C-288/96, Jurispr. blz. I 8237, § 101; 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C-141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, § 94, en 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C-96/11 P, § 80).

Om een dergelijke onregelmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat de verzoeker specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het al dan niet opleggen van een het thans bestreden inreisverbod hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, § 40).

Ook wat de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur betreft, dient erop te worden gewezen dat het vervullen van de hoorplicht slechts zin heeft voor zover het horen van de betrokkene de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden (RvS 21 juni 1999, nr. 81.126). Met andere woorden kan het niet voldoen aan de hoorplicht slechts dan tot de vernietiging van de aan de verzoeker opgelegde nadelige beslissing leiden indien de verzoeker bij het vervullen van haar hoorrecht informatie kan aanreiken op grond waarvan de verweerder zou kunnen overwegen om deze nadelige beslissing niet te

nemen dan wel een voor de verzoeker minder nadelige beslissing te nemen. Het is dus aan de verzoeker om aan te duiden dat hij aan de verweerder informatie had kunnen verschaffen die van invloed kan zijn op de duur en/of het opleggen van het jegens hem getroffen inreisverbod.

De verzoeker betoogt dat uit de tweede bestreden beslissing blijkt dat hem op 2 maart 2021 een vragenlijst in de kader van de hoorplicht werd voorgelegd terwijl de tweede bestreden beslissing pas op 30 juli 2021 werd genomen. De verzoeker meent dat hij in de tussentijd nogmaals gehoord had moeten worden.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt inderdaad dat de verzoeker op 2 maart 2021 werd gehoord en dat de bestreden beslissingen op 30 juli 2021 werden genomen.

De verzoeker betoogt dat hij, indien hij nogmaals gehoord zou zijn geweest, hij had kunnen wijzen op:

- het vonnis van 25 juni 2021 waarbij de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen, afdeling Antwerpen, sectie familie- en jeugdrechtbank, *“van oordeel is dat verzoeker en zijn levenspartner wel degelijk in België een duurzame levensgemeenschap beogen”*;
- de dagvaarding gerechtelijke vaststelling vaderschap van 9 juni 2021 waarbij verzoekers levenspartner vordert dat verzoekers vaderschap van hun kind na een DNA-onderzoek gerechtelijk wordt vastgesteld.

Uit de motieven die in de tweede bestreden beslissing zijn opgenomen, blijkt evenwel dat de verweerder uitdrukkelijk heeft erkend dat de verzoeker kan bogen op een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven met zijn partner en kind en dat hij tevens heeft toegelicht dat de bescherming van de openbare veiligheid en het voorkomen van strafbare feiten, de inmenging in het uitoefenen van verzoekers recht op de eerbiediging van het gezinsleven rechtvaardigen (zie ook *infra*). Aangezien het daadwerkelijk bestaan van de gezinsrelaties tussen de verzoeker en zijn partner en kind niet ter discussie werd gesteld en de verzoeker met de thans voorgelegde stukken enkel wijst op de (procedure betreffende de) officialisering van deze gezinsbanden, toont de verzoeker niet aan dat hij enige dienstige informatie of elementen aan de verweerder had kunnen verschaffen die de besluitvorming had kunnen beïnvloeden.

Nu de verzoeker thans geen concreet element bijbrengt dat nog niet door de verweerder in rekening werd genomen en dat enig nieuw licht op de zaak kan laten schijnen, maakt de verzoeker niet aannemelijk dat hij, indien hij opnieuw gehoord zou zijn geweest, elementen had kunnen aanreiken waardoor de besluitvorming in kwestie een andere afloop zou kunnen hebben gehad.

Een schending van de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur of van het hoorrecht als algemeen beginsel van het Unierecht en zoals vervat in artikel 41 van het Handvest wordt niet aangetoond.

4.2.2.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidscontrole of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (*cf.* RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel, laat evenmin toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

Aangezien de verzoeker de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel betreft op zijn gezins- en familielevens, wordt deze schending onderzocht in het licht van de tevens aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka v. België*, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te voeren van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een *"fair balance"* moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verweerder alle relevante feiten en omstandigheden in zijn belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verweerder zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een *"fair balance"* tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het privé- en/of familie- en gezinsleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf een concrete belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven veronderstelt uiteraard in de eerste plaats het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt bijgevolg in eerste instantie na of de verzoeker een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland (GK)*, § 150; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije (GK)*, § 93).

Er ontstaat tussen kind en ouder vanaf de geboorte een band die gelijkstaat met een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM en dit enkel en alleen door het feit van de geboorte (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 60; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije (GK)*, § 94).

Samenwoning is geen absolute vereiste voor het vaststellen van een gezinsleven tussen ouder en kind. (EHRM 21 juli 1988, *Berrehab/Nederland*, § 21; EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, *Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk*, § 30).

Andere factoren kunnen worden voorgelegd die aantonen dat relatie tussen de natuurlijke vader en het minderjarig kind voldoende standvastig is om *de facto* gezinsbanden te creëren zoals: de erkenning van het kind door de vader, de bijdragen tot de zorg en opvoeding van het kind; de kwaliteit en regelmatigheid van het contact tussen ouder en kind; de interesse en het engagement van de vader ten aanzien van het kind voor en na de geboorte ervan (EHRM 8 januari 2009, *Joseph Grant/Verenigd Koninkrijk*, § 30; EHRM 26 mei 1994, *Keegan/Ierland*, § 43-45; EHRM 1 juni 2004, *L/Nederland*, § 36).

De verzoeker betoogt dat geen rekening werd gehouden met zijn partner, met wie hij een duurzame relatie onderhoudt en met wie hij samenwoont, met hun gemeenschappelijk minderjarig kind dat slechts acht maanden oud is, waarbij de verzoeker benadrukt dat de bloedband blijkt uit een DNA- onderzoek, en met de drie minderjarige kinderen van zijn partner die hem als hun vader beschouwen.

In de tweede bestreden beslissing wordt in dit verband als volgt gemotiveerd:

“Artikel 74/11

Betrokkene heeft de vragenlijst met betrekking tot het hoorrecht ingevuld op 02.03.2021. Hij verklaarde in België te zijn sinds 01.02.2020, geen vrees voor terugkeer in de zin van artikel 3 EVRM te koesteren en niet aan een ziekte te lijden die hem belemmert te reizen. Betrokkene verklaarde een partner en vier kinderen op het grondgebied te hebben. Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene inderdaad een partner en een baby in België heeft. De partner van betrokkene heeft daarnaast nog drie kinderen uit eerdere relaties die niet bij hen inwonen. Betrokkene heeft een aanvraag ingediend tot erkenning van de baby op 16.07.2020. Deze werd geweigerd op 30.11.2020. De ambtenaar van de burgerlijke stand stad Antwerpen uitte zijn twijfels over de intenties van meneer gezien het snelle verloop van de relatie en de onduidelijkheden tijdens het interview met betrokkene en zijn partner. De ambtenaar wijst bovendien op de kwetsbare positie van mevrouw, die haar vatbaar maakt voor personen met slechte bedoelingen. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt bovendien dat hij nog een wettelijk samenwoningsverband heeft met een Spaanse vrouw, op basis waarvan hij Spaans verblijfsrecht heeft bekomen. Het wordt niet betwist dat betrokkene een gezinsleven onderhoudt in de zin van artikel EVRM. Echter, de bescherming van de openbare veiligheid en het voorkomen van strafbare feiten, rechtvaardigen de inmenging in het uitoefenen van het recht op de eerbiediging van het gezinsleven. Door zijn persoonlijk gedrag zijn er ernstige redenen van openbare orde die de verwijdering rechtvaardigen, de samenleving heeft het recht om zich te beschermen tegen individuen die haar regels met de voeten treden. Betrokkene kan vanuit het buitenland contact onderhouden met zijn partner en kind en hen financieel ondersteunen, zoals hij zelf verklaart te doen bij zijn twee andere dochters die in de Dominicaanse Republiek en de Verenigde Staten zouden verblijven. Indien betrokkene en zijn partner dat wensen kunnen mevrouw en haar kind betrokkene volgen bij zijn terugkeer. Een schending van artikel 8 en 3 EVRM wordt niet aangenomen. Het staat betrokkene bovendien vrij om desgevallend op eender welk moment gedurende de komende 10 jaar een opschorting of opheffing van het inreisverbod te vragen in het kader van haar recht op gezins- en familiaal leven, overeenkomstig de vigerende wettelijke bepalingen terzake. Indien betrokkene effectief voldoet aan de voorwaarden om een recht op verblijf in het Rijk te bekomen hoeft onderhavig inreisverbod voor hem dan ook geenszins een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te vormen. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/11.”

Hoewel in de tweede bestreden beslissing in eerste instantie wordt vermeld dat de verzoeker een aanvraag tot erkenning van het kind indiende op 16 juli 2020 en dat dit geweigerd werd op 30 november 2020, blijkt uit een verdere lezing van deze bestreden beslissing dat het bestaan van een daadwerkelijk gezinsleven van de verzoeker met zijn partner en hun gemeenschappelijk kind op zich niet wordt betwist.

In tegenstelling tot wat de verzoeker voorhoudt, is de geboden motivering bovendien wel degelijk toegespitst op zijn persoonlijke situatie en gaat het niet om een louter stereotiepe motivering.

Waar de verzoeker betoogt dat geen rekening werd gehouden met de feiten die dateren van na 2 maart 2021, kan worden verwezen naar wat hoger onder punt 4.2.2.1. werd uiteengezet. Deze feiten doen geen afbreuk aan het gegeven dat de verweerder het daadwerkelijk bestaan van een gezinsleven van verzoeker met zijn partner en hun gemeenschappelijk kind niet heeft betwist.

De verzoeker verwijst verder ook naar de drie minderjarige kinderen van zijn partner van wie hij niet de vader is.

Het EHRM aanvaardt echter slechts in zeer uitzonderlijke gevallen een gezinsleven wanneer er geen bloedband of andere verwantschapsband bestaat tussen minderjarige kinderen en een derde, met name in de situatie waar er sprake is van een *de facto* gezinsrelatie tussen een minderjarig kind en een zorgdragende volwassene, die geen bloedverwant is (EHRM 22 april 1997, *X., Y. en Z./Verenigd Koninkrijk (GK)*, § 37; EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland (GK)*, § 150).

De Raad kan enkel vaststellen dat de verzoeker zich beperkt tot de loutere bewering dat de drie andere minderjarige kinderen van zijn partner hem als hun vader beschouwen. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat deze kinderen niet inwonen bij hun moeder (verzoekers partner) maar wel bij hun maternale grootmoeder.

Het bestaan van een gezinsleven tussen de verzoeker en de drie minderjarige kinderen van zijn partner dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM, wordt in deze zaak dan ook niet aangetoond. Bijgevolg wordt op dit punt niet aangetoond dat de bestreden beslissing enige door artikel 8 van het EVRM verboden inbreuk zou impliceren.

Wat verzoekers gezinsleven met zijn partner en hun gemeenschappelijk kind betreft, wijst de Raad er voorts op dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 115; EHRM 24 juni 2014, *Ukaj/Zwitserland*, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 43). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, *Kurić en a./Slovenië (GK)*, § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 100). De Staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM. Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet onderzocht worden in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

In casu betreft het een situatie van eerste toelating. De verzoeker betwist immers niet dat hij op het ogenblik van de bestreden beslissing(en) niet langer over een verblijfsrecht beschikte in België.

Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland*, § 105). Dit geschiedt aan de hand van de "fair balance"-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een billijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van de het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

In een zaak die zowel het gezinsleven als immigratie betreft, varieert de omvang van de verplichting voor de staat om naasten van personen die er reeds verblijven toegang te verlenen tot zijn grondgebied in functie van de situatie van de betrokkenen en het algemene belang. Hetgeen in deze context in aanmerking moet worden genomen, zijn de mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk wordt belemmerd, de omvang van de banden die de betrokkenen hebben in de staat in kwestie, de vraag of er onoverkomelijke hinderpalen zijn die verhinderen dat het gezin leeft in het land van herkomst van de betrokken vreemdeling, en de vraag of er elementen voorhanden zijn betreffende de immigratiecontrole (bijvoorbeeld eerdere inbreuken op de immigratiewetgeving) of overwegingen van openbare orde die pleiten voor een uitwijzing (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 107; zie ook EHRM 10 juli 2014, *Tanda-Muzinga/Frankrijk*, § 66).

Indien een minderjarig kind van de vreemdeling betrokken is, zoals in voorliggende zaak het geval is, dan moet het hoger belang ervan in overweging worden genomen (EHRM 16 december 2014, *Chbihi Loudoudi e.a./België*, § 131; zie ook EHRM 10 juli 2014, *Tanda-Muzinga/Frankrijk*, § 67). Het belang van het kind heeft een primordiaal maar daarom nog geen absoluut karakter. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, heeft het belang van het kind een bijzondere plaats in de belangenafweging, vereist onder artikel 8 van het EVRM. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (GwH 17 oktober 2013, nr. 139/2013, B.6.2.). Het belang van het kind vormt de eerste overweging in de belangenafweging. Hoewel het hoger belang van het kind op zichzelf niet beslissend is, moet hieraan wel een belangrijk gewicht worden toegekend in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland*, § 109). Het beginsel van het belang van het kind omvat twee aspecten, met name enerzijds het behouden van eenheid van het gezin en anderzijds het welzijn van het kind (EHRM 6 juli 2010, nr. 41615/07, *Neulinger en Shuruk v. Zwitserland*, § 135-136).

De verzoeker betoogt dat geen rekening wordt gehouden met het feit dat zijn aanwezigheid en de regelmatige contacten met zijn kind van groot belang zijn voor het welzijn van zijn kind, dat slechts acht maanden oud is, zijn vader nog niet zelfstandig kan bezoeken en geen gebruik kan maken van moderne communicatiemiddelen. De verzoeker voert aan dat zijn levenspartner en zijn minderjarig kind hem niet kunnen volgen bij een terugkeer, zoals in de tweede bestreden beslissing wordt gesuggereerd. De partner van de verzoeker heeft immers nog drie kinderen, die hier naar school gaan en wiens familiale en emotionele belangen zich hier situeren.

De verzoeker verliest echter uit het oog dat de gemachtigde heeft geoordeeld dat het gevaar voor de openbare orde dat van verzoekers gedragingen uitgaat - in het licht van de afweging overeenkomstig artikel 8 van het EVRM met inbegrip van het hoger belang van het kind - prevaleren op verzoekers gezinsbelangen. Hieromtrent wordt als volgt gemotiveerd:

“Betrokkene werd veroordeeld op 11.06.2021 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen tot een gevangenisstraf van 40 maanden met uitstel 5 jaar voor 20 maanden voor poging tot doodslag. Betrokkene heeft tijdens een ruzie zijn slachtoffer op de grond gegooid, gestampt en twee messteken toegediend waardoor een long geraakt werd. Uit het medisch onderzoek blijkt dat het slachtoffer striemen in de hals vertoonde wat op een wurgpoging lijkt, een messteek in de bovenarm links, een messteek links tussen de oksel en schouderblad wat een pneumothorax veroorzaakte. Dergelijke kwetsuren wijzen op een intentie tot doden. De feiten betekenen – gelet op het gepleegde geweld – een ernstig gevaar voor de openbare orde (zie aanhoudingsmandaat dd. 26.02.2021).

Gezien het gewelddadige karakter en de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.”

En:

“Betrokkene verklaarde een partner en vier kinderen op het grondgebied te hebben. Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene inderdaad een partner en een baby in België heeft. De partner van betrokkene heeft daarnaast nog drie kinderen uit eerdere relaties die niet bij hen inwonen. Betrokkene heeft een aanvraag ingediend tot erkenning van de baby op 16.07.2020. Deze werd geweigerd op 30.11.2020. De ambtenaar van de burgerlijke stand stad Antwerpen uitte zijn twijfels over de intenties van meneer gezien het snelle verloop van de relatie en de onduidelijkheden tijdens het interview met betrokkene en zijn partner. De ambtenaar wijst bovendien op de kwetsbare positie van mevrouw, die haar vatbaar maakt voor personen met slechte bedoelingen. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt bovendien dat hij nog een wettelijk samenwoningsverband heeft met een Spaanse vrouw, op basis waarvan hij Spaans verblijfsrecht heeft bekomen. Het wordt niet betwist dat betrokkene

een gezinsleven onderhoudt in de zin van artikel EVRM. Echter, de bescherming van de openbare veiligheid en het voorkomen van strafbare feiten, rechtvaardigen de inmenging in het uitoefenen van het recht op de eerbiediging van het gezinsleven. Door zijn persoonlijk gedrag zijn er ernstige redenen van openbare orde die de verwijdering rechtvaardigen, de samenleving heeft het recht om zich te beschermen tegen individuen die haar regels met de voeten treden. Betrokkene kan vanuit het buitenland contact onderhouden met zijn partner en kind en hen financieel ondersteunen, zoals hij zelf verklaart te doen bij zijn twee andere dochters die in de Dominicaanse Republiek en de Verenigde Staten zouden verblijven. Indien betrokkene en zijn partner dat wensen kunnen mevrouw en haar kind betrokkene volgen bij zijn terugkeer. Een schending van artikel 8 en 3 EVRM wordt niet aangenomen. Het staat betrokkene bovendien vrij om desgevallend op eender welk moment gedurende de komende 10 jaar een opschorting of opheffing van het inreisverbod te vragen in het kader van haar recht op gezins- en familiaal leven, overeenkomstig de vigerende wettelijke bepalingen terzake. Indien betrokkene effectief voldoet aan de voorwaarden om een recht op verblijf in het Rijk te bekomen hoeft onderhavig inreisverbod voor hem dan ook geenszins een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te vormen.”

Gelet op voormelde motieven kan de verzoeker niet dienstig laten uitschijnen dat de tweede bestreden beslissing geen rekening heeft gehouden met zijn partner en hun gemeenschappelijk kind. De tweede bestreden beslissing heeft zich ook niet beperkt tot een verwijzing naar het bestaan van strafbare feiten, maar wijst uitdrukkelijk op het gewelddadig karakter van het gedrag van de verzoeker die veroordeeld is voor poging tot doodslag. Zoals blijkt uit het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen van 11 juni 2021, werd de verzoeker een effectieve gevangenisstraf opgelegd en werd dit noodzakelijk geacht omwille van de zeer ernstige feiten, de omstandigheden waarin ze gepleegd werden en de persoonlijkheid en de persoonlijke situatie van de verzoeker.

De Raad acht het niet kennelijk onredelijk dat de verweerder *in casu* een zwaar gewicht toekent aan het gevaar dat de verzoeker vormt voor de openbare orde en oordeelt dat de belangen van het gezin van de verzoeker niet opwegen tegen de vrijwaring van de openbare orde.

De Raad stelt daarnaast vast dat de verzoeker evenmin aantoonde dat er regelmatig contact is met zijn kind. De verzoeker beperkt zich tot de loutere bewering dat zijn partner en hun baby hem op regelmatige basis kwamen bezoeken in de gevangenis en in het gesloten centrum. De tweede bestreden beslissing maakt bovendien ook melding van het feit dat verzoeker nog twee eigen kinderen heeft (waarvan één in de Dominicaanse Republiek en één in de Verenigde Staten van Amerika woont) en van het feit dat de verzoeker nog een wettelijk samenwoningsverband heeft met een Spaanse vrouw op basis waarvan hij een verblijfsrecht in Spanje heeft bekomen. Gelet op het geheel van de vermelde elementen maakt de verzoeker dus niet concreet aannemelijk dat er op het moment van de bestreden beslissingen sprake was van een zeer nauwe, sterk afhankelijke band is tussen hem en zijn dochter en haar moeder.

De gemachtigde stelt dat verzoekers partner en hun gemeenschappelijk kind kunnen kiezen om de verzoeker te volgen bij terugkeer. Aldus blijkt dat de verweerder eveneens gewezen heeft op de moeder van het minderjarig kind. De verzoeker betwist niet dat zij allen de Dominicaanse nationaliteit hebben en hij maakt niet concreet aannemelijk dat het onverenigbaar zou zijn met de voorliggende gegevens om te oordelen dat zijn minderjarig kind kan vergezeld worden door haar moeder bij een bezoek of bij een terugkeer.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat in de tweede bestreden beslissing wel degelijk is overgegaan tot een concrete belangenafweging betreffende verzoekers gezinsleven, de minderjarige kinderen van zijn partner en het hoger belang van zijn kind. De grieven van de verzoeker tonen niet aan dat de belangenafweging kennelijk onredelijk is of in strijd is met artikel 8 van het EVRM of in strijd met het hoger belang van het kind.

Gelet op de bijzondere omstandigheden van deze zaak acht de Raad, mede gelet op de voormelde vaststellingen, het niet kennelijk onredelijk dat de staatssecretaris *in casu* een zwaar gewicht toekent aan het gevaar dat de verzoeker vormt voor de openbare orde en oordeelt dat verzoekers belangen niet opwegen tegen de vrijwaring van de openbare orde.

Het betoog van de verzoeker komt grotendeels neer op een argumentatie dat de affectieve banden met zijn dochter beschermenswaardig zijn onder artikel 8 van het EVRM en dat zijn dochter er belang bij heeft om haar vader regelmatig te ontmoeten, hetgeen echter bij het treffen van de tweede bestreden

beslissing door de verweerder niet ter discussie werd gesteld. De verzoeker betwist echter op zich niet dat de belangen van de Belgische staat in deze prevaleren op zijn recht op de bescherming van zijn gezinsleven en het hoger belang van het kind. De verzoeker gaat er geheel aan voorbij dat de bescherming van het recht op een gezinsleven, niet absoluut is en dat ook de Belgische staat een gerechtvaardigd belang kan doen gelden bij het doen naleven van de verblijfsreglementering en het vrijwaren van de openbare orde. Het loutere gegeven dat de verzoeker het met de door de verweerder doorgevoerde belangenafweging oneens is, volstaat niet om een schending van artikel 8 van het EVRM aan te tonen.

De verzoeker toont niet aan dat uit de tweede bestreden beslissing enige disproportionaliteit blijkt tussen zijn eigen belangen enerzijds, die *in se* erin bestaan om zijn gezinsleven met zijn partner en dochter verder te zetten in België hoewel hij niet voldoet aan de verblijfsvoorwaarden en hij door zijn gedrag een ernstige bedreiging vormt voor de openbare, en anderzijds de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering en het vrijwaren van de openbare orde.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een onzorgvuldige feitenvinding of een kennelijk onredelijke besluitvorming tot de tweede bestreden beslissing is gekomen.

Bijgevolg wordt evenmin een schending aangetoond van het zorgvuldigheidsbeginsel of van het proportionaliteitsbeginsel.

Het tweede middel is, in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien februari tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE